

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: V. C., narozen X
statní příslušník Moldavské republiky
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
sídlem Zárubova 506/4, 142 00 Praha 4

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-8847-5/ČJ-2025-930310-V244 ze dne 26. 5. 2025

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2025 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „krajské ředitelství“) podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložila žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území“) do patnácti dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla žalobou napadeným rozhodnutím.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaná své rozhodnutí zatížila vadami nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti, neboť se dopustila zásadních chyb ve výkladu a aplikaci právních norem. Uvedl, že žalovaná neposoudila přiměřenost v dostatečném rozsahu, nepostavila její posouzení na dostatečně zjištěném skutkovém stavu a že závěry správního orgánu nebyly správné s ohledem na zjištěný skutkový stav. Správní orgán podle žalobce bezdůvodně zpochybňoval jak délku, tak i intenzitu jeho pobytu na území.
3. Povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí se podle žalobce nevztahuje pouze k řízení o správním vyhoštění, ale také k řízení o povinnosti opustit území. Konstatoval, že pokud správní orgán shledá, že uložení správního vyhoštění by nebylo přiměřené a překvalifikuje řízení na řízení o povinnosti opustit území, má znovu posoudit přiměřenost i ve vztahu k této povinnosti. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, z něhož mimo jiné odcitoval, že posuzování přiměřenosti se váže nejen ke konkrétní osobě, ale ke konkrétnímu rozhodnutí, jehož přiměřenost ve vztahu k soukromému a rodinnému životu má být zvažována. Žalobce zdůraznil, že i samotná povinnost opustit území může být nepřiměřená, jako tomu je v jeho případě.
4. Ve výše nastíněném postupu správního orgánu spatřoval žalobce přepjatý formalismus odporující ústavním principům demokratického právního státu. Žalobce se odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a sp. zn. Pl. ÚS 19/98 a zdůraznil, že je povinností správních orgánů i soudů vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu a učinit vše pro spravedlivé řešení. Dále zdůraznil, že povinnost nalézt právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad.
5. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalované, že povinnost opustit území není spjata s negativními dopady a že si může z území domovského státu zažádat o pobytové oprávnění, jehož doba vyřízení není z hlediska přerušení vazeb na území nijak zásadní. Žalobce poukázal na obtíže se sjednáváním schůzky na zastupitelském úřadě České republiky v jeho domovské zemi a povšechnou zdlouhavost řízení (správní orgán nedodržuje lhůty pro vydání rozhodnutí), včetně neefektivnosti eventuální soudní ochrany před nečinností. Žalobce konstatoval, že i kdyby byl v řízení aktivní, celý proces by trval několik měsíců až let. Zdůraznil, že je otcem nezaopatřené dcery, která je na něm závislá. Žalobce citoval z rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, v němž se Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud by měl být zásah přiměřený vždy, když si cizinec může požádat o udělení nižšího pobytového statusu, rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu by bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nelogicky přiměřené vždy, neboť zákon o pobytu cizinců žádosti o nižší pobytový status nebrání. Žalobce podotkl, že si je vědom toho, že se citovaný rozsudek týká zrušení povolení k trvalému pobytu. Vyjádřil však domněnku, že s ohledem na srovnatelnost dopadů napadeného rozhodnutí lze tuto judikaturu vztáhnout též na jeho případ.
6. Dále žalobce poznamenal, že v odvolání svou námitku nepřiměřenosti doplnil o argumentaci, kterou však žalovaná v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nijak nevypořádala, a tím zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Podle žalobce jeho argumentace spočívala v poukazu na povinnost správního orgánu rozhodovat v souladu s mezinárodními smlouvami, konkrétně čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod (dále jen „Úmluva“), který stanovuje, že do práva na respektování soukromého a rodinného života lze zasáhnout pouze tehdy, pokud je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Z jazykového výkladu žalobce dovedl, že vzhledem ke spojení „a“ je vedle souladu se zákonem nutné ještě naplnění jedné z dalších podmínek. Toto ustanovení žalobce konfrontoval s rozsudkem ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, v němž se Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud protiprávní jednání stěžovatele na území České republiky souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, nepředstavovalo samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost. Z citovaného judikátu ve spojení s dikcí Úmluvy žalobce usoudil, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, čl. 10 Ústavy České republiky a § 2 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán nemá čím podložit, že zásah do soukromého a rodinného života byl přiměřený, resp. že byl nezbytný v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti atd. Žalobce uvedl, že na této své – žalovanou nevypořádané – námitce trvá.

7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná se ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádřila přesvědčení, že se s otázkou přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce vypořádala podrobně a přezkoumatelným způsobem. Uvedla, že podmínky § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly zcela jistě naplněny. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

9. Žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Krajské ředitelství rozhodnutím ze dne 12. 9. 2024 podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uložilo žalobci správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území, stanovilo na jeden rok. Toto rozhodnutí žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 11. 2024 zrušila a věc vrátila krajskému ředitelství k novému projednání. Žalovaná mimo jiné přisvědčila námitce žalobce stran nedostatečného posouzení a odůvodnění přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. S ohledem na to krajské ředitelství neshledalo důvody pro opětovné vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a vydalo rozhodnutí o povinnosti opustit území. To žalovaná potvrdila napadeným rozhodnutím, jež je předmětem tohoto soudního řízení.
11. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nevypořádala s jedním z jeho odvolacích důvodů, v němž měl argumentovat poukazem na čl. 8 odst. 2 Úmluvy a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31. Studium správního spisu soud zjistil, že odvolání proti napadenému rozhodnutí, ani jeho následné doplnění, takový odvolací důvod neobsahuje. Tuto argumentaci žalobce poprvé rozvinul teprve v žalobě, v průběhu správního řízení ji nikdy nepoužil. Soud zhodnotil napadené rozhodnutí jako zcela přezkoumatelné, neboť je z něj seznatelné, jaký skutkový stav vzala žalovaná za rozhodný, jakými úvahami se při právním posouzení věci řídila a jak uvažila o pro věc zásadních

skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupovala při posuzování těchto skutečností.

12. Jelikož žalobce v žalobě uvedl, že na své, podle něj nevypořádané, námitce „stále trvá“, soud ji též meritorně posoudil. Nejvyšší správní soud se v minulosti odmítavě vyslovil ke vztahování svého právního názoru vyjádřeného v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, na řízení o uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. V rozsudku ze dne 18. 10. 2021, č. j. 5 Azs 312/2019-53, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Pokud stěžovatel cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, podle něhož ‚protiprávní jednání stěžovatele na území České republiky souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, nepředstavuje tedy samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost v ČR‘, nelze než uzavřít, že tento závěr není na posuzovanou věc přiléhavý, neboť na jedné straně posuzované rozhodnutí, jímž byla stěžovateli dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, v relevantním znění, uložena povinnost opustit území ČR ve stanovené lhůtě, není nijak závislé na otázce, zda stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, či nikoliv, ale výhradně na otázce, zda na území ČR pobýval v době vydání tohoto rozhodnutí neoprávněně“* (srov. bod 33 citovaného rozsudku).
13. Správní soudy se taktéž vyjádřily k rozšíření této argumentace o čl. 8 odst. 2 Úmluvy: *„Uložení povinnosti opustit území nevylučuje ani čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Na uvedeném nic nemění ani rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, žalobcem citovanou pasáž je předně vhodná pro přiléhavý kontext prodloužit takto: ‚(...) je třeba při zvažování proporcionality zásahu do rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků také přihlídnout k tomu, že protiprávní jednání stěžovatele na území České republiky souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, nepředstavuje tedy samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost (...)‘. Náhled NSS nelze vykládat tak, že by neoprávněný pobyt cizince sám o sobě nikdy nemohl odůvodnit zásah do práva dle čl. 8 Úmluvy, tj. že by i při sebemenších soukromých či rodinných vazbách nebylo možné neoprávněně pobývajícím cizinci uložit správní vyhoštění ani povinnost opustit území. NSS se naopak dle názoru soudu snažil zdůraznit potřebu proporcionálního poměrování závažnosti neoprávněného pobytu (zájem na veřejné bezpečnosti) s intenzitou soukromých a rodinných vazeb, závěr by měl být následně učiněn ve prospěch převažující entity (srov. též terminologický rozdíl mezi nebezpečím pro veřejnou bezpečnost užitým NSS a zájmem na veřejné bezpečnosti uvedeným v Úmluvě)“* (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2023, č. j. 21 A 24/2023-41; důraz doplnil soud).
14. Soud konstatuje, že odkazem na nepřiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu nelze relativizovat zájem na veřejné bezpečnosti (ve smyslu Úmluvy), aby státní orgány měly přehled, kteří cizinci ze třetích zemí se na území zdržují, a aby se zde pohybovali pouze ti cizinci, kteří k tomu mají potřebné povolení. Žalobcova námitka není důvodná, neboť závažnost neoprávněného pobytu (zájem na veřejné bezpečnosti) je potřeba proporcionálně poměřovat s intenzitou soukromých a rodinných vazeb. Takový postup je zcela v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy.
15. Tvrzení, že vydané rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců představuje nepřiměřený zásah do práva na soukromý a rodinný život žalobce, potažmo dalších členů jeho rodiny, představuje jádro argumentace uplatněné v žalobě.
16. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

17. Povinnost posoudit přiměřenost vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života je výrazem základního práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva se v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57 a 58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70).
18. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života je třeba posuzovat rovněž při rozhodování o povinnosti cizince opustit území (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, a ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 Azs 374/2018-28, č. 3946/2019 Sb. NSS).
19. Zároveň však platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území. Na rozdíl od správního vyhoštění nejsou tímto opatřením stanovena žádná negativní omezení do budoucna. Dopad povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života je tak výrazně méně intenzivní. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, samotná existence rodinných vazeb cizince na území České republiky neznamená, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by byl svou intenzitou nepřiměřený. Nepřiměřenost zásahu do této sféry bude zpravidla shledána jen ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území.
20. Žalobce dále namítal, že správní orgán dospěl chybně k závěru, že po „překvalifikování“ řízení o správním vyhoštění na řízení o uložení povinnosti opustit území byl povinen tuto povinnost uložit bez ohledu na přiměřenost jejích dopadů. V tom žalobce spatřoval přepjatý formalismus, který je podle něj nejen nezákonný, ale i protiústavní. Soud však konstatuje, že z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaná přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života zkoumala a žalobci uložila povinnost právě s poukazem na to, že nepřiměřenost neshledala. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak neplyne, že by snad žalovaná považovala hodnocení přiměřenosti za formální krok nemající význam pro rozhodnutí. Žalobce tedy v žalobě konstruoval úvahu, kterou připsal žalované, ačkoli z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze dovodit, že by se žalovaná při svém rozhodování takovou úvahou řídila. Námitka žalobce proto není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Lze jistě přisvědčit tvrzení žalobce, že „překvalifikování“ řízení o správním vyhoštění na řízení o uložení povinnosti opustit území neznamená, že správní orgán, který předtím posuzoval přiměřenost dopadů správního vyhoštění, povinnosti znovu posoudit přiměřenost i ve vztahu k mírnějšímu postupu, tedy k uložení povinnosti opustit území. Správní orgán musí v takovém případě zvážit, zda jsou již dopady přiměřené, a v případě negativní odpovědi pak povinnost neuložit. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud, posuzování přiměřenosti se váže nejen ke konkrétní osobě, ale též ke konkrétnímu rozhodnutí (srov. bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS). Soud nicméně v posuzované věci shledal, že žalovaná i krajské ředitelství této povinnosti zdůrazňované judikaturou plně dostaly. Soud prostudoval rozhodnutí obou správních orgánů a dospěl k závěru, že správní orgány se otázkou přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly dostatečně a zohlednily všechna relevantní kritéria uvedená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
22. Soud směrem k žalobci podotýká, že úkolem žalované, coby odvolacího orgánu, bylo zejména reagovat na odvolací námitky (§ 89 odst. 2 správního řádu). Z hlediska ekonomie řízení nebylo vyloučeno, aby žalovaná argumentaci krajského ředitelství pouze doplnila. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Bylo tedy v souladu s konstantní judikaturou, že poté, kdy se žalovaná, coby odvolací orgán, plně ztotožnila s úvahami krajského ředitelství, vypořádala odvolací námitky a ve zbytku odkázala na závěry jeho rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 As 149/2020-29). Žalovaná se ztotožnila se závěry krajského ředitelství stran hodnocení přiměřenosti na stranách 7 až 8 jeho rozhodnutí (srov. stranu 5 napadeného rozhodnutí) i se závěry krajského ředitelství celkově (srov. stranu 6 napadeného rozhodnutí).
23. S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit námitce žalobce, že žalovaná bagatelizovala délku a intenzitu jeho pobytu na území, neboť právě rozhodnutí krajského ředitelství detailně popisuje jeho pobytovou historii na území, od jeho vycestování z Moldavské republiky do Španělského království (krajským ředitelstvím opakovaně označovaného jako „republika“), kde v roce 2021 požádal o mezinárodní ochranu, přes jeho bezvízové pobyty na území, až po bezvízový pobyt započatý 10. 4. 2024, při němž povolených 90 dnů překročil o 66 dnů. Žalovaná rovněž detailně popsala rodinné vazby, které si žalobce na území České republiky mezi lety 2022 až 2024 vybudoval.
24. Jak konstantně judikuje Nejvyšší správní soud, rozhodnutí o povinnosti opustit území představuje nejmírnější opatření ukládané cizincům neoprávněně pobývajícím na území České republiky. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince proto bude v důsledku tohoto rozhodnutí zpravidla shledán **pouze ve výjimečných situacích, které budou ospravedlňovat nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2022, č. j. 7 Azs 83/2021-30; důraz doplnil soud).
25. Žalobce nadto svůj rodinný život na území založil v době, kdy zde přechodně pobýval bez víza podle čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 (dále jen

„schengenský hraniční kodexů“). Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval specifiky vědomého budování rodinného života v nejistých podmínkách: „Soud též připomíná, že pokud cizinec založil či prohluboval svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života pouze výjimečně“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31). Pokud rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života pouze výjimečně, tím spíš tentýž závěr platí též o mírnějším opatření, kterým je uložení povinnosti opustit území. Soud má za to, že je to především žalobce, kdo nese tíhu zodpovědnosti svého rozhodnutí založit rodinný život v nejistých podmínkách.

26. Soud s ohledem na judikaturu správních soudů, jmenovitě usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2025, č. j. 7 Azs 47/2025-30, konstatuje, že samotná přítomnost manželky a dítěte v České republice bez dalšího neznamená nepřiměřenost povinnosti cizince opustit území ani v případě, kdy žalobce namítá dopady dočasného vycestování na péči o děti nebo administrativní náročnost návratu do České republiky. Soud je toho názoru, že je třeba doložit konkrétní, výjimečné okolnosti. Soud konstatuje, že ze správního spisu, jakož i z napadeného rozhodnutí plyne, že (i) dcera žalobce v jeho výlučné a nepřenosné péči není, (ii) žalobce, jeho manželka i jeho dcera jsou zdraví, (iii) překážky, které by po splnění povinnosti opustit území trvale bránily v opětovném scelení žalobcovy rodiny, neexistují. Žádné jiné okolnosti, které by svou povahou mohly být považovány za výjimečné ze správního spisu neplynou, zejména je netvrdil ani žalobce, ani jeho manželka.
27. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a k námitce s tím spojené soud konstatuje, že přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí správní orgán shledal zejména pro chybějící výjimečné okolnosti, pro něž by byla žalobcova přítomnost na území naprosto nezbytnou. Skutečnost, že dopady povinnosti opustit území jsou mírnější než dopady správního vyhoštění, vzal správní orgán při hodnocení přiměřenosti přirozeně v potaz, *eo ipso* z ní však přiměřenost nedovožoval.
28. Žalobce na vícero místech žaloby namítl, že je otcem nezletilého dítěte. V souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy je dále v případech, kdy se rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, nezbytné při poměřování dopadů podle § 174a zákona o pobytu cizinců pečlivě posoudit konkrétní situaci nezletilých dětí, jejich věk, délku a povahu pobytu v České republice i v zemi původu, míru jejich integrace i závislosti na péči rodičů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a v něm citovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva).
29. Ze správního spisu i napadeného rozhodnutí plyne, že se žalobcova dcera narodila v červenci 2023. Pro její věk nelze hodnotit její integraci do českého prostředí z hlediska školní docházky, navázání vazeb s vrstevníky apod. Vytržení dítěte z prostředí, v němž žije podstatnou část svého uvědomělého života, může mít jistě negativní dopad na jeho psychickou stabilitu, sociální vývoj a celkovou adaptaci, soud má nicméně za to, že dvouleté dítě nemá relevantní sociální vazby mimo svou rodinu, a jeho eventuální přesídlení spolu s rodinou mimo Českou republiku by nemohlo z výše popsaných hledisek jakkoli negativně ovlivnit jeho další vývoj. Soud podotýká, že nejlepší zájem dítěte jistě neznamená, že by Česká republika měla automaticky přijmout každé dítě, kterému by se zde žilo lépe (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28). Manželka žalobce ve správním řízení 13. 12. 2024 vypověděla, že žalobce „v současné době pracovat

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nemůže, a tak rodinu živím já. Co se domácnosti týče, manžel v současné době uklízí, vaří, stará se o spoustu věcí kolem dítěte“. Z těchto skutkových okolností plyne, že nezletilé dítě zatím nemá k území České republiky vytvořeny takové vazby, jejichž zpřetrhání by bylo způsobilé negativně ovlivnit jeho vývoj, a dále je u něj významná vazba na otce (žalobce), který zajišťuje každodenní péči o něj. Podle soudu tedy nic nebrání, aby dítě případně vycestovalo spolu s žalobcem do Moldavské republiky. Jak sám žalobce vypověděl dne 12. 9. 2024, má k této zemi kladný vztah a žije v ní jeho rodina. Ze správního spisu neplyne žádná objektivní překážka, která by bránila tomu, aby je následovala žalobcova manželka. Jak správní orgán zdůraznil na straně 4 napadeného rozhodnutí, sama při výslechu dne 13. 12. 2024 vypověděla, že kdyby se musel žalobce vystěhovat, nakrátko by vycestovala s ním. Jako důvody, proč nehodlá v Moldavské republice zůstat déle, při výslechu dne 13. 12. 2024 uváděla ryze subjektivní pohnutky: *„Doma má sice manžel rodinu, myslím rodiče a sourozence, ale vychovávat dítě jsme tam nechtěli. (...) Nechci žít v Moldavsku, jednou jsem tam byla a stačilo mi to. (...) Není tam pro nás žádná budoucnost.“* Žádné objektivní překážky žalobcova manželka nezmínila; z výslechu jejího manžela (žalobce) ze dne 12. 9. 2024 plyne, že jeho rodina nepochází ani z problematického regionu Podněstří. Jakkoli soud chápe motivaci žalobce a jeho manželky vychovávat dítě v zemi, která je objektivně ekonomicky vyspělejší, konstatuje, že pro posouzení věci není relevantní, že by se žalobcově rodině v České republice žilo lépe než v Moldavské republice.

30. Námitku žalobce, že povinnost opustit území je spjata s negativními důsledky spočívajícími v tom, že řízení zahájené žádostí o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu České republiky po případném návratu do Moldavské republiky by bylo zdlouhavé a mohlo by trvat měsíce či roky, shledal soud nedůvodnou. Soud předně konstatuje, že žalobce své tvrzení stran toho, že je obtížné si sjednat návštěvu zastupitelského úřadu a že správní orgány nedodrží lhůty, přičemž správní soudnictví je neefektivní, nijak nedokládá. Jeho tvrzení nemá oporu ani v jeho osobní zkušenosti, neboť ze spisu neplyne, že by někdy o pobytové oprávnění žádal. To soud považuje za podstatnou skutečnost. Ničím nepodloženou zdlouhavost budoucího správního řízení zde namítá žalobce, který k zahájení takového řízení od roku 2022, kdy na území začal budovat svůj rodinný život, nepodnikl žádný krok, ačkoli mu v tom objektivně nic nebránilo. Soud pro úplnost dodává, že žalobcem tvrzenou zdlouhavost řízení o udělení pobytového oprávnění nelze považovat ani za notorietu, kterou by nebylo třeba dokazovat. Soudu nejsou ani z jeho vlastní činnosti známy poznatky nasvědčující tomu, že by situace stran přijímání žádostí o pobytové oprávnění na Velvyslanectví České republiky v Kišiněvě byla jakkoli neutěšená, tak jako byla v minulosti jmenovitě na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2025, č. j. 8 Azs 52/2024-47).
31. Jak uvedlo krajské ředitelství na straně 8 svého rozhodnutí, po splnění povinnosti opustit území může žalobce opět za splnění podmínek bezvízového styku vstoupit a pobývat na území na základě stejného oprávnění, na jehož základě v České republice pobýval v době sňatku a narození dcery. Povinnost opustit území přitom není spojena se stanovením doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, žalobce též nebude zařazen do schengenského informačního systému jako nežádoucí cizinec. Nejenže povinnost opustit území nemá vliv na možnost získat v budoucnu vízum či povolení k pobytu, nemá vliv ani na možnost znovu přechodně pobývat na území 90 dnů bez víza na základě čl. 6 odst. 1 schengenského hraničního kodexu.

32. Soud se proto ztotožnil se závěrem, že dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny nejsou nepřiměřené. Soud nepřisvědčil námitce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Krajské ředitelství vyslechlo žalobce i jeho manželku, a soudu se jeví, že z těchto výsledků správní orgány zjistily dostatek informací k tomu, aby mohly adekvátně posoudit přiměřenost svých rozhodnutí.
33. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. září 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.